

Behoeftte aan alimentatie

Wat bepaalt de hoogte van de alimentatie?

De hoogte wordt bepaald op basis van behoefte van de kinderen en de partner of ex-partner welke wordt afgezet tegen de draagkracht van de beiden ouders (kinderalimentatie) dan wel alimentatieplichtige (partneralimentatie). Het begint dan ook allemaal met het bepalen van de behoefte. Immers als er geen "behoefte" is dan is het zinloos om een draagkracht te bepalen.

De basis van het bepalen van de behoefte is het berekenen van het netto gezinsinkomen. Dit dien je niet te verwarren met je netto maandsalaris. De term netto gezinsinkomen is meer omvattend. Het netto gezinsinkomen omvat o.a. het netto (maand)salaris, vakantiegeld, dertiende maand, eindejaarsuitkering, etc.

Behoeftte aan kinderalimentatie

De behoefte van de kinderen wordt in beginsel vastgesteld op basis van de NIBUD-tabellen uit het trema-normenrapport. Daarbij wordt erna gestreefd om de levensstandaard van de kinderen na de scheiding niet te laten dalen. In de tabellen is af te lezen hoeveel geld de kinderen gemiddeld kosten bij een bepaald netto gezinsinkomen. Van belang is dat de kinderbijslag hierbij buitenbeschouwing wordt gelaten.

De bedragen in deze tabellen omvatten alle kosten van de kinderen, zoals kleding, schoolkosten, sport en ontspanning. Maar ook bv. eten/drinken, woonlasten en energielasten.

De (netto)kosten van de kinderopvang voor en na de scheiding worden **wel** apart meegenomen in de berekening.

Bij een co-ouderschap wordt de behoefte van de kinderen op een gelijke wijze bepaald.

Bij kinderen vanaf 18 jaar kijk je naar de feitelijke behoefte van het kind zelf. Sommige kinderen gaan werken en hebben daardoor een lagere behoefte dan kinderen die gaan studeren. Je kan, als er discussie ontstaat, ook aansluiting zoeken bij de bedragen zoals de Wet Studiefinanciering deze aangeeft als "eigen bijdrage voor de ouders".

Behoeftte aan partneralimentatie

De behoefte aan alimentatie voor de partner kan op twee wijzen worden bepaald. In beginsel is het zo dat de ex-partner zelf een mate van behoefte mag bepalen. Dit kan gebeuren door een zgn. behoeftelijst op te stellen. Je zult begrijpen dat er flinke discussies kunnen ontstaan over de hoogte van de door de ex-partner bepaalde behoefte lijst.

Om discussies te voorkomen heeft de rechtelijke macht een norm gesteld. Deze norm is in “standaard” situatie goed bruikbaar. Deze zgn. 60% hofnormering gaat ervan uit dat beiden ex-partners na scheiding een behoefte hebben van 60% van het netto gezinsinkomen na aftrek van de kosten van de kinderen (NIBUD- tabel uit het tremanormenrapport). Vervolgens wordt er gekeken naar de hoogte van de eigen inkomsten en in bepaalde situaties naar de verdien capaciteit van de ex-partner.

Deze norm is sinds 1 januari 2019 standaard opgenomen als zijnde de wijze van het bepalen van de behoefte van de ex-partner.